

Psikoloji

Peter Pan Varsa, Arkasında Wendy de Var...

Büyüdükçe 'içindeki çocuğu' korumak birşey, çocuk kalmakta ısrar etmek başka. Bir yetişkinin bedenine, ama çocuğun aklına sahip kişiler her zaman sevimli olmadıkları gibi, hem yakın hem de uzak çevreleri için birer sorun odağı olarak kalabiliyor, iki zıt kutup arasında gelip giden yaşamları kendilerine eninde sonunda zehir olabiliyor. Büyümeyi reddeden öykü ve film kahramanı Peter Pan'dan hareketle 1980'li yıllarda "Peter Pan Sendromu" olarak adlandırılan bu durum, şu anda aslında ne bir psikolojik bozukluk, ne de bir hastalık konumunda; ancak özellikle de batı toplumlarında duygusal bakımdan olgunlaşamayan, bir türlü büyüemeyen, yetişkinlere özgü sorumlulukları alamayan, 40'lı yaşlarına gelirken, hatta geçtikten

sonra bile çocuk gibi giyinmek ve görünmekte ısrar edenlerin sayısının giderek artıyor olması, bu yönde bir çalışmayı da beraberinde getirecek gibi. İspanya'daki Granada Üniversitesi'nden Humbeline Robles Ortega, durumun daha çok çocukluğunda ailesi tarafından aşırı koruma altına alınmış, bağımlı kişiliğe sahip bireylerde ortaya çıktığı görüşünde. Ortega'ya göre bu 'Peter Pan'lar, ister istemez yaşla

yüzleşecek becerilerden yoksun kalıyor ve korunaklı dünyalarını sürdürebilecekleri yanılgısıyla gerçeklerden kaçıyorlar. Adı üstünde, Peter Pan'lar daha çok erkeklerden çıkıyor. Tipik özellikleri irade zayıflığı, sözünde duramama, görünüşüne aşırı dikkat etme, kendine güvensizlik (göstermeler, hatta tam tersi gibi görünseler de). Ortega, bu kişilerin genelde yalnızlıktan fazlaca korktuklarını, bu nedenle de kendilerini gereksinimlerini karşılar görünen insanlarla sürekli çevrelediklerini, eleştiriye ise son derece tahammülsüz olduklarını söylüyor. Önemli bir belirteç de, araştırmacıya göre uzun süreli ilişkiler kuramamaları ve sürekli sevgili ya da eş değiştirmeleri; tabii seçimleri de mümkün olduğunca genç olanlar lehine. İlişkinin getirdiği herhangi ve en düşük dereceden bir yükümlülükse, herşeyi bırakıp kaçmak için yeterli. Ortega'nın asıl vurguladığı, "her Peter Pan'ın arkasında bir de Wendy'nin yer aldığı." Çünkü Peter Pan'ın var olmayı sürdürebilmesi için, kendisinin yapmadığı şeyleri onun için yapacak bir Wendy'e gereksinimi var. Sonuç: Anneler, dikkat!

Universidad de Granada Basın Duyurusu, 3 Mayıs 2007

Öfke, Aklın Ürünü

"Öfke, mantığın ışığını söndüren o güçlü, içsel kuvvettir" demiş Amerikalı düşünür ve yazar Ralph Waldo Emerson. ABD'nin California Üniversitesi'nden

(Santa Barbara) araştırmacılara göreyse, durum her zaman, hatta belki de çoğu zaman böyle olmayabilir. Öfke, risk algılamasını etkileyebildiği, önyargıyı artırma

bilidiği ve kavgacı tutumu tetikleyebildiği için genelde akılcı düşünceyle karşıt kutupta değerlendirilir. Ama öfke her zaman yıkıcı mı olmak zorunda? Hayır, diyor araştırmacılar; öfke, bir başka kişinin akıl yürütme biçimine normalde olduğundan çok daha akılcı ve dikkatli yaklaşmayı, çok daha bütüncül bir durum analizini de mümkün kılabilir. Bulguları, çok sayıda öğrencinin katılımıyla gerçekleşen çeşitli deneylerin sonuçlarına dayanıyor. "Öfke duygusu taşıyan insanlar, aslında bilgiyi diğerlerine kıyasla çok daha analitik ve akılcı biçimde işliyorlar" diye açıklıyorlar; "ancak sıklıkla zihinsel kestirmelere saptıkları için, bu anlaşılıyor. Aşırı ve saldırgan olanlarını saymazsak, öfkeyle tetiklenen davranış ve sözlerin çoğunun, aslında son derece berrak bir düşünce sürecinin ürünü olduğunu söyleyebiliriz."

The Society for Personality and Social Psychology Publications,
Haziran 2007